

не обичаше яко да чете книги, но поради това, че книгата се получи отъ пощата на нейно име, и че бѣше подвързана съ хубави корици, зарадва се и заинтересува се. Отъ начало само ъж разгрѣщаше, а послѣ седнѣ на столъ до масата си и наченѣ да чете редовно. На едно мѣсто подъ заглавие „САЖДИТЪ“ тя прочете: „Най добъръ торъ за розовитѣ корени е вода отъ сажди. Тази вода се приготвява така: събиратъ се доста сажди въ единъ сждъ, кофа или бакрачъ. послѣ се заливатъ съ врѣла вода и се оставѣтъ така да киснѣтъ единъ день. На втория день съ тази вода се заливатъ коренитѣ на розата. Слѣдъ нѣколко дни така наторената роза се много развеселява: листата ѝ добиватъ тъмно-зеленъ цвѣтъ, ще нацвѣти много и хубави цвѣтове. Такава роза не нагазватъ никакви бубулечки. Стари рози, ако се поливатъ съ саждева вода, съвсѣмъ се подмладѣватъ. Събирайте саждитѣ!“

Станка прочете нѣколко пѣти тѣзи редове, за да разбере добръ какъ се върши всичко това послѣ скочи и се залови за работа. Тя събра сажди отъ коминя въ една тенекия, сгореци вода, залѣ саждитѣ и остави ги да киснѣтъ. Съ голѣмо нетърпѣние дочака 24 часа, слѣдъ което бързо грабнѣ едно тасче и залѣ всичкитѣ си рози. Сѣщото нѣщо тя повтаряше всѣкой день до като се свърши приготвената вода. И, за голѣмо чудо, не се бѣ изминѣла цѣла седмица, а розитѣ се наистина разхубавѣхъ. Станка направи още еднѣжъ саждова вода, та ги залѣ и сега нейнитѣ рози сѣ толкозъ буйни весели и хубави, щото който ги види смаенъ остава. А Станка се не скѣпи въ думи. Тя всѣкому разказва какъ си е подобрила розитѣ и никогашъ